

Í myndum

Færanlegur fjallakofi

SKÚTAN AURORA, SEM ÁÐUR VAR Í EIGU HINS FRÆGA SIGLINGA-KAPPA SIR ROBINS KNOX-JOHNSTONS, SIGLIR NÚ MEÐ GESTI UM JÓKULFIRÐI, TIL GRÆNLANDS, JAN MAYEN OG VÍÐAR. AÐ SÖGN SKIPSTJÓRANS, SIGURDAR JÓNSSONAR, ER ÁHERSLAN EIGI AÐ SÍÐUR EKKI Á SIGLINGUNA SEM SLÚKA, HELDUR ÚTIVIST ALMENNT.

Myndir: Árni Seberg saeberg@mbl.is
Texti: Orri Páll Ormarrson orri@mbl.is

Pað sætir ekki tóftindum að frægt fólk stigi á land á Íslandi, allhótt ekki eftir að rökspólls sár Mick Jagger gerði það um árið. Þrjú fyrir það brá Sigurði Jónssyni í brúnn þegar hann var að hjóla á bryggjunni á fegur sumarkvöldi árið 2005 og komn auga á sár Robin Knox-Johnston sem sat þar í góða yfirlisti að snæfingi um borð í skútu sinni ásamt fleira fólki, þeirra á meðal sár Chris Bonington, sem Sigurður þær þegar í stað kenna á líka. Ef til vill engir Jaggere en eigi að séur góðsgeir í lífanda lífi í þeim heimam sem Sigurður þekkir gers til, siglingun og fjallgöngu. Sár Robin er frægastur fyrir að hafa árið 1969 siglt fyrstur manna umhverfis hnöttinn einn síns líbs og án þess að hafa nokkurs staðar viðkomu og sár Chris er kunnastur fyrir Himalaya leiðangra sína og meðal annars að hafa staðið í tvögang á tindri Mount Everest.

„Eg fór að sjalla við þá og það endaði með því að þeir báðu mér í mat um borð í skútu“, ritfar Sigurður upp. „Eg bentí þeim á áhugasaverar klifurleifar í grænnámi og ræddi um áhruga mínir í siglingum. Það skipti engum togum að karlinn bað mér að kaupa skútauna sína.“

Skiotan, sem hét á þessum tíma Antiope Clipper, var smíðuð árið 1996 fyrir kappsiglingu umhverfis hnöttinn. Þegar þarna var

lomit elgja hafði henni verið siglt þá leið fórum sínum og í þrjúgang til Grænlands.

Sigurður gekk ekki að tilboði sár Robins þar og þá en hans var alvarlega freistað enda gamall draumur að eignast stærri skútu og hafa vinnu af siglingum.

Antiope Clipper sigldi sína sjó en um veturinn fékk Sigurður tvo kunnunga til viðbótar í líð með sér og lögðust þeir í útrektingu. „Við veltum því vandlega fyrir okkur hvernig við gætum gert business fyrir okkur hvernig við komist að niðurstöðu gerðum við formlegt tilboð í skútuuna um vorð. Því var tekið og við fórum utan til Portsmouth að sækja hana.“

Vanir siglinga- og fjallamenn

Við komuna heim var skútuinni gefið nýtt nafn, Aurora, og undir því hóf hún siglingar með gesti. Félagið Borea Adventures var stofnað utan um reiksturinn og er það í eigu Sigurðar, Rúnars Karlssonar og nokkurra fleiri Ísfallinga. Sigurður og Rúnar eru báðir vanir siglingum, fjalla- og skótamennsku og hafa starfað með hjórnunarsvöllum í fjölda ára. Sigurður er skipstjóri á Auroru.

Skiotan er gerð út frá mars og fram í október. Út má er boðið upp á skótaferðir í Jökulfirðinum sem eru heimasavali skótamanna íslandi. Hornströndum og Ísafjarðarvípi. „Vátrt ekké við færum við okkur bara milli staða“, segir Sigurður.

Sigurður Jónsson skipstjóri, til hægri, á leið í land með einn gesta sína, Hilmar Mía Aðalsteinsson. Skiotan Aurora í baksýn.

✿ Fólki er ekki að kaupa siglingu, heldur útivist, hvort sem er á skútu, fótgangandi eða á kajak.

Síðan taks við sumarferðir með ríku fjallafráfi. Í júl og fram í september er síðan boðið upp á ferðir til Grænlands og Jan Mayen sem, að sögn Sigurðar, njóta vaxandi vinsælda.

Uma er að ræða blíndu af skópaögðum ferðum og sérferðum sem taka frá fimm dögum upp í tveir vikur hver. Aurora tekur mest tju gesti en aðrir eru færri en tveir í áhöfn, þrjú í lengstu ferðunum.

„Við litum á skútuuna sem færanlegan fjallakofa. Fólki er ekki að kaupa siglingu, heldur útivist, hvort sem er á skútu, fótgangandi eða á kajak. Gestirnir gjsta bara í skútuinni á nóttunni, á daginn eru þeir öti að leika sér. Við litum svo á að við séum ekki að flytja fólk, heldur skemmta því.“

Langstemt venjulegt fólk

Spurður hvort hann fái tóna ofmarga um borð til sín svarar Sigurður neitandi. „Alls ekké. Þetta er að langstemt leyti ósköp venjulegt fólk sem hefur yndi af því að vera úti í náttúrunni í félagskap annarra.“

Auk skótaferðanna býður Borea Adventures upp á ýmsar aðrar ferðir á landi, auk þess sem fyrirtækið hefur rekið kauffélagið Bræðraborg á Ísafirði undanfarnir tvö ár. Það er því í mörg horn að líta.

Mikill meirihluti viðskiptavina Borea Adventures er útlendingar en Sigurður segir Íslendingum þó fjölgja ár frá ári. Og eftirspurn er mikil. „Það var fullbúað í skótaferðirnar í vor og það er alltaf að fjölga í Grænlandisferðunum. Við kvíðum ekké.“

Spurður hvort til græna komi að færa út kvíðarnar og bæta annarr skútu við svarar Sigurður neitandi. „Það er ekké á stefnu-skóti. Mín tilfinning er sú að þetta gæti aldrei orðið það stór útgæva. 150 til 200 manna á ferð er allveg málalegt. Við erum líta fyrst og fremst í þessari útgæva vegna þess að við höfum gaman af því. Þetta er lífi!“

Þau eru mörg handtökin um borð í skútuinni. Áhöfnin að störfum meðan gestirnir slaka á og fylgjast áhugasamir með.

Sigurður skipstjóri er framþærlilegur kokkur og hér gæða menn sér á sjávarfangi. Hjalti Karlsson, Hilmar Mía Aðalsteinsson, Eggert Gíslason, Halldór Hreinsson og Hákon Þór Arnason. Sandra Yr Andrésdóttir var einnig með í för.

Kræklingur var á borðum síðasta kvöldið.

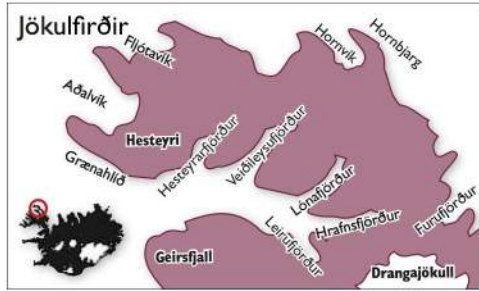
Sigurður skipstjóri er restferðun þessundur þjalasmiður.

Það er ekké fyrir neinar heyrbrækur að hoppa í sjóinn í Jökulfirðinum. Fæst jalfnast á við legvatn móður jarðar.

Höpurinn genginn á land á Hesteyri og svipaust eftir göðum gönguleiðum. Útivist í sinni stærstu mynd. Eggert Gíslason fremstur.

Í faðmi Jökulfjarða

ÁRNI SÆBERG, LJÓSMYNDARI MORGUNBLAÐSINS, SIGLDI MEÐ SKÚTUNNI AURORU UM JÖKULFIRÐINA Í VOR OG BER AÐBÚNAÐI UM BORD VEL SÖGUNA. ÞÁ SÉU FERDIRNAR SKEMMTILEGA UPPBYGGÐAR OG FEÐURÐ VESTFRISKRAR NÁTTÚRU ENGU LÍK.

Myndir: Árni Sæberg saeberg@mbl.is
Texti: Orrí Páll Ormarrson orri@mbl.is

Hún var þung brúnn á Sigurði Jónssyni kaftaini um borð í Auroru þennan morgun. „Er eitthvað að?“ gat Árni Sæberg, ljósmyndari og gestur í siglingunni um Jökulfirði, ekki stíllt sig um að spyrja. „Já, heldur betur,“ svaraði Sigurður hagsum rómi. „Það er bólið að taka bæði brjóstin af Angelinu Jolie! Það var fyrsta frétt í Ríkisútvarpinu klukkan sjö.“ Guð sé oss næstur.

Ljósmyndarinn Árni Sæberg í skútsiglingu.

Árni las andrúmsloftið þannig að affarsælast væri að taka upp akkeri og stíma í land. Og þetta var fyrri morguninn í fimm daga siglingu. „Nei, lítum eftir lítta frétunum til að fá þetta staðfest,“ sagði Sigurður og lagði öðru. Og viti menn, ökkert var um brjóstin á Angelinu Jolie í þeim. Ekki orð. Já, túrin var þá ekki öngtur. Seinna kom raunar í ljós að fréttin um brjóstnám leikmannar dæðu átti við rök að stýðjast. En þá varð ekki aftur engið.

Eins góti, hugsaði Árni Sæberg með sér. Daginn áður hafði hann nefnilega fengið simtal og honum varði bólið í siglingu með Auroru vegna forfalla. „Já, hvenær?“ spurði Árni spennur. „Tja, þú þarft að vera kominn út á Reykjavíkurlugvöll eftir einn og hálfan tíma!“

Árni lét ekki segja sér það tvisvar enda þótt móttur hans sétti afmáli og hann neyddist til að slegja vésinni. „Hún skildi það allveg, blessinn.“

Sama máli gegnir um góðan ljósmyndara og skáttann: Hann er óvaltið viðbúinn.

Allt Íslendingar um borð
Eftir lendinguna á Íslandsfarflugvelli hentast Árni niður á bóti til að ná siglingunni. Lítið var í haf um kvöldið þennan sama dag. Um borð var þéttur hópur útivistarhugafólks. Allt Íslendingar, aldrei þessu vant.

Fyrsti viðkomustadurinn á fimm daga siglingu um Jökulfirðina var Hesteyrarfirður og var gíst um borð í skútinu um nóttina. Dagurinn var tekinn snemma, morguninn eftir, og farlið á land við hvalstöðina. Allir vopnaðir slóðum nema kaftaininn sem hélt afur úr í skútinu að undirbúa hálsgjafaverð og Árni sem greip til myndavélarnar. „Það vill svo skemmtilega til að ég hefði komið á þessar slóðir réttum tuttugu árum

áður, ásamt Guðna Elínarsyni blaðamanni á Morgunblaðinu og tveimur öðrum, og við rólið um Jökulfirðina á kaþólkum og gert um þá ferð greinar í blaðið,“ útskýrir Árni.

Hann segir feður náttúrunnar hríkalega í Hesteyrarfirði og ekki spilli fyrir dulðalinni að hafa leió spennutrylli Yrsu Sigurðardóttur. „Ég man þig“ sem gerist þar.

Hesteyri fór í eyði rétt eftir miðja síðustu öld. Í þorpinu eru nú níu hús sem notuð eru sem sumarhús. Flest þessara hús eru frá fyrri hluta síðustu aldar en nokkur voru reist fyrir aldamótin 1900. Þegar flest var bjuggu rúmlega 80 manns á Hesteyri. Þar var leknibústaður en oft gekk illa að fá leknir þangað.

Árni segir mikið ævintýri að skoða þorp, eins hvalstöðina á Stekkeyri sem einleg er í eyði. Sama máli gegnir raunar um Jökulfirðina alla. Þar hefur enginn maður helisárabættu.

Nándin skapar góða stemningu
Um kvöldið var siglt inn fjörðinn og gíst fyrir botni hans um nóttina. Morguninn eftir festu menn á sig skólin og örkuðu sem leið lá yfir í næsta fjörð, Veyðleysufjörð. Árni og Sigurður sigldu til móts við höppinn sem skiladi sér á áfangastað stóðlegs. Gerðu menn sér glæðan dag um kvöldið. „Þetta var mjög þéttur og skemmtilegur hópur. Nándin skapar líka góða stemningu. Sigurður kaftaini er fyrirtakalegur og reiddi fram dýrindisviðverð alla dagana. Eftir það skiptist

Aurora er tilkomumikil skúta, séð ofan úr mastri.

Þessi hnúfubakar lét á sér kræla meðan á siglingunni stóð. Hann er engin samíðli.

Talsvert dýralíf er í Jökulfirðinum, ekki síst fuglar og refir. Þessir refir brostu við ferdalöngum.

✿ Hann hafði vist á orði að þetta væru bestu dagar sem hann hefði upplifað – án símans.

Hvalstöðin á Stekkeyri, sem löngu er farin í eyði, er mikið mannvirki. Norðmenn reistu hana.

Gamli leknibústaðurinn á Hesteyri er reisulegasta hús. Langt er síðan þorpið lagðist í eyði.

fólk á sögum, mest sögum sem ekki máttu fara út fyrir skólinna. Það hefur mannsumkomulag verður að skjólfögu vilt.“ segir Árni og gletur við gremjuspjúpinn á blaðamann.

Daginn eftir var siglt inn Lónafjörð, sem er gósenland skólamannans. Þar náði Árni elumit einstökum myndum af því þegar einn ferðalangur, Halldór Hreinsson, lenti í skjólföði á leið sinni niður eina brekkuna. Honum varð sem betur fer ekki meint af. Myndirnar birtust í Sunnudagsblaði Morgunblaðsins fyrir nokkrum vikum.

Sittvaðð deira var sýsliad í ferðinni. Fugla- og refalíf skoðað og sýnt í sjónum. Það var kalt. Ískalt. Ekki svo að skilja að Árni geti sjálfur vitnað um það. „Ég þurfti að taka myndir,“ afsakar hann sig, spóskur.

Bestu dagar lífs míns!
Gíst var fyrir botni Lónafjarbar síðustu nóttina og kræklingur tündur fyrir kvöldmáltö-

inn. Hann sveik ekki. Árni segir aðbúnað um borð í Auroru einstaklega góðan, afar vel farti um gósti. Þá sé Sigurður eita kaftaini, „fottur og traustvekjandi.“

Símasamband er lítið sem ekkert í Jökulfirðinum sem getur reynst nítímanum erlitt. Sumir kunna þó að meta þetta, eins og handarskur auklyfingur sem sigldi með Auroru vikuna á undan Árna Sæberg. „Hann hafði vist á orði að þetta væru bestu dagar sem hann hefði upplifað – án símans. Áreitnið var ekkert,“ segir Árni.

Sjálfur segir hann kyrrðina ómetanlega en þarna rjúfa hana hverki drumur frá búum, veltisöðum né öðrum tækjum og tólum. Eina fólkid sem hópurinn hittir þessa fimm daga voru skóskir ferðamenn. Þeir höfðu þrepp vanaþvöðvar og þurft að halda til í gjóðum stíum í landi í tvo eða þrjú aðlarhringa.

Já, enginn verður óbarnin biskop í íslenski náttúru. Það er gömlur saga og ný.